HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

א) ירושלמי יומא פ"ה הל"א, ב) כריתות ו א, ג) לקמן הל"ד, ד) עי' שבועות יא א, ה) שבועות י ב, ו) ע"ש יב א, ז) שם ע"ב,

עין משפט נר מצוה

לב א מיי' פרק ד משקלים הל"ג:
לג ב מיי' פרק ג מכלי המקדש הלכה ו:
לד ג מיי' פרק ד משקלים הל"א:

נוסחת הבבלי

(א) ר' חייא כו' אתא ר' ביבא ור' חייא בשם ר' יוחנן מקיילין כו' חביבא בר כהן שאיל לר' יוסי מחלפתא כו': (ב) ר"י בר' חנינא כו' כשירה הוא דעתיה דר' יוסי בר' חנינא קודש היא כדי שתהא הוייתה בקדש (שעשו) דעתיה דריב"ל קדש היא כו' הלשכה אתיא דר' יוסי בר' חנינא כשמואל אתיא דריב"ל כר"י דהא תנינא המקדיש כו': (ג) א"ר יוסי דר' אבין אמר' ר' זעירא קמיה דרב הונא דבר שהוא קדוש בכ"ש נפדה כו': (ד) נפדית כל שכן חטאת כו' שמואל בר יצחק כו' א"ר חנינא תנאי כו':

הגהות הגר"א

[א] מלות אותן המעות מה יעשה בהן ל"ג וה"פ ומביא קטרת ומחלל עליהן ונותנים לאומנין בשכרן היינו מותר הקטרת שחילל על המעות והקטרת יצא לחולין נותנין לאומנין בשכרן והמעות אזלי לתרומה ישנה כדפי' הרמב"ם ולכן ל"ג הכא אותן המעות מה יעשה בהן דפשיטא דשם מותר הקטורת עליהן ואזלי לתרומה ישנה: [ב] צ"ל שהיו חייבין עליהן וכו': [ג] ה"ג לא היו חייבין להן מעות משעה ראשונה מחללין על מעות האומנין אותן מעות מה יעשה בהן אתא ר' ביבי וכו'. ואם תרצה לידע כוונת הגאון הנ"ל בגי' זו עי' בספר תקלין חדתין ותמצא טעם מספיק כי כאן קצרה היריעה להכיל את כל דבריו: [ד] ה"ג תמן פשיטא ליה וכה צריכא ליה הא דפשיטא ליה בכלי שרת והא דצריכא ליה בחול. נראה דקאי אסוגיא דלעיל גבי בירולי יבש דקאמר שם בעי ר"ח בר בא עד כדין בירולי לא אפילו בירולי יבש וכו' יפלו לקיץ המזבח דפשיטא ליה שם

גליון הש"ס

[א] עי' תוס' שבוע' דף יב ע"ב ד"ה ואף דהוא מטעם דלב ב"ד מתנה עליהם. ומכאן לא נראה כן וצ"ע:

ומביא קטורת ומחלל עליהן ונותנים אותה לאומנין בשכרן [א]אותן המעות מה יעשה בהן רבי אומר אומר אני ינתנו לבית גרמו ולבית אבטינס שהיו בקיאין בפיטום הקטורת ובמעשה לחם הפנים א"ר שמואל בר רב יצחק והן שיהו חייבין [ב]להן מעות משעה ראשונה (א)רבי חייה בר בא בעי לא היו חייבין להן מעות משעה הראשונה [ג]אתא רבי (ביבי) בא בשם ר' חייה בשם ר' יוסי (יוחנן) [א]מקייצין בהן את המזבח ר' בא בר כהן בעי קומי ר' יוסה מחלפא שיטתי' דר' חייא בר בא [ד]תמן צריכה ליה וכה פשיטא ליה הא דצריכה ליה בכלי שרת הא דפשיטא ליה בקיץ למזבח דאיתפלגון פיטמה[ה] בחולין (ב)ר' יוסי בי רבי חנינה אמר [ב]פסולה רבי יהושע בן לוי אמר כשירה[ו] מה טעמא דרבי יוסי בי רבי חנינה קודש היא שתהא הווייתה בקודש מה טעמא דרבי יהושע בן לוי קודש היא שתהא באה מתרומת הלשכה (ג)אמר רבי יוסי בי רבי בון אתיא דרבי יוסי בן חנינה כשמואל ודרבי יהושע בן לוי כר' יוחנן דתנינן [ג] המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראוין לקרבנות צבור רבי יוחנן אמר קטורת אמר רבי הושעיה תיפתר באומן משל בית אבטינס שהיה נוטל בשכרו קטורת ודרבי יוסי בי ר' חנינה כשמואל דאמר רב הונא בשם שמואל מכתשת[ז] עשו אותה ככלי שרת לקדש א"ר יוסי בי רבי בון אמרה (ר' זעירא קמיה) רבי חונא קומי רבי יוסי דבר שקדש בכלי שרת נפדה א"ל ולא דשמואל היא דשמואל אמר קל הוא במותר דאיתפלגון הותירו[ח] תמימים שמואל אמר [ג]נפדין כתמימים ורבי יוחנן אמר נפדין כפסולי המוקדשים הותירו[ו] שעירים על דעתיה דשמואל אם עולה (ד)נפדית לא כ"ש חטאת על דעתיה דר' יוחנן א"ר זעירא ירעו אמר רבי שמואל בר רב יצחק מקייצין בהן את המזבח וקשיא יש חטאת שקריבה עולה אמר ר' יוסה [א] שנייא[ז] היא שאין קרבנות צבור נקבעין אלא בשחיטה אמר רבי חייא (חנינה) תנאי ב"ד הוא על המותר שיקרבו עולות:

מתני'

קרבן העדה

מן האומנין נותנין להן בעד הבנין ובעד השבח יחד: **אותן המעות.** שחיללו בו הקטורת והיה בראשונה לצורך האומנין מה יעשו בהן: **ינתנו לבית גרמו וכו'.** שמקבלין שכרן מתרומת הלשכה: **והן וכו'.** והוא שיהו חייבין להן לבית גרמו מעות משנה שעברה דאי משנה הבאה אף שכרן באה מתרומה חדשה: **בעי.** שאל אם לא היו וכו' מה יעשו במעות הראשונות: **תמן צריכא ליה.** מעיקרא מיבעיא ליה והשתא פשיטא ליה דר' בא בשם ר' חייא בר בא אמר למילתייהו: **ומשני הן צריכא ליה.** הא דקמבעיא ליה אם הן באין לכלי שרת כשירי הלשכה או דהוו להו כמותר תרומת הלשכה אבל לקיץ המזבח ודאי באין דאף מותר תרומת הלשכה לקיץ המזבח באה: **דאיתפלגון.** דפליגי ר"י ב"ח ור"י ב"ל: **פיטמה.** לקטורת בכלי חול:
קדש היא. קדש תהיה לכם: **שתהא הווייתה בקדש.** שכל מעשיה לא יהיו אלא בקדש: **שתהא באה מתרומת הלשכה.** אבל אין צריך לעשותה בקודש: **דתנינן.** בסיפא: **המקדיש נכסיו.** וקי"ל סתם הקדשות לבדק הבית: **והיו בהן דברים ראוין לקרבנות צבור.** וכל המקדיש דבר הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם והראוי לקרבן יחיד מוכרין אותו ליחיד והראוי לקרבן צבור שאי אפשר להקריבו כך דצריך לקנות מקופת הלשכה הלכך נותנין אותן לאומנין בשכרן: **רבי יוחנן אמר.** הא דתנן והיו בהן דברים ראוין לקרבנות צבור היינו קטורת דאי בהמה הא תני לה בסיפא והיא ראויה ליחיד כמו לצבור ואי יינות ושמנים וסלתות הא תני להו אלא קטרת דאינה ראויה אלא לצבור אלמא עושין קטורת מחולין ובחוץ וקשיא לר"י ב"ח: **באומן של בית אבטינס.** שהיה נוטל בשכרו מותר הקטרת שניתותר אלא שהיו לוקחין ממנו אחר כך ולא הספיקו ליקח עד שהוקדשה ולעולם בקדש נעשית וכר"י ב"ח: **מכתשת.** ששחקו בה הקטרת היתה כלי שרת לקדש דכל מעשיה בקדש: **דבר שקדש בכלי שרת נפדה.** בתמיה והא תנן נותנין אותה לאומנין בשכרן: **א"ל ולאו שמואל היא.** כלומר מאן אמרה להך שמעתתא שמואל ושמואל הוא דאמר שהקילו במותר קדשים: **דאיתפלגון.** דפליגי שמואל ור"י: **הותירו תמידין.** שלקחו ממעות צבור מתרומת הלשכה דתנן בערכין אין פוחתין משׁשה טלאים מבוקרין בלשכת הטלאים וכשמגיע ר"ח ניסן לא היו מקריבין שוב קרבנות צבור ממעות התרומה של אשתקד שנאמר חדש בחדשו חדש והבא קרבנות מתרומה חדשה ונמצא בכל שנה ושנה ד' טלאים בלשכת הטלאים ממעות התרומה הישנה והיינו שהותירו שלא הוצרכו להקריבו בשנה שעברה: **שמואל אמר נפדין כתמימין.** להכשירן בשנה זו ומחללין אותן על מעות חולין ואותן המעות ילכו למותר התרומה הישנה וכיון שיצאו לחולין חוזרין ולוקחין אותן מתרומה חדשה ויקרבו בשנה זו ואע"ג שאין בהמת קדשי יחיד מתחללת בלא מום כדקי"ל מומם כל בהמה טמאה דאמר מר בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר אילו של צבור נפדין דלב ב"ד מתנה עליהן ובלא חולין אי אפשר לפדותן ממעות תרומה חדשה שאין הקדש מתחלל על הקדש: **נפדין כפסולי המוקדשין.** וירעו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה דקדושת הגוף שבהן להיכן הלכה ואין מתחללין בלא מום: **הותירו שעירים.** שקנו הצבור מתרומת הישנה כגון שעיר של ר"ח אדר שנאבד ונמצא בניסן: **אם עולה נפדית.** להקריבה עולה ואע"ג שאם מניחין אותה לרעות עד שיסתאב נמי דמיה נופלין לקיץ המזבח להקריב עולה אפ"ה נפדית להקריבה עצמה עולה: **לא כ"ש חטאת.** שאם מניחין אותה שאינה קריבה אלא עולה: **ר"ז אומר ירעו.** השעירים כמו העולות: **מקיילין בהן.** בשעירים שנתותרו משנה לשנה את המזבח כשהמזבח בטל מקריבין אותן לנדבות צבור: **וקשיא יש חטאת קריבה עולה.** דשעירי הצבור חטאת הן וקיץ המזבח עולות הן: **שנייא היא.** שאני קרבנות צבור שאינן נקבעין לשם מה שיהיו אלא בשחיטתן וכל זמן שהן חיים רשות ביד צבור לשנותן למה שירצו: **תנאי ב"ד על המותרות.** אפילו חטאת שיקריבו עולות אבל שאר חטאות של צבור אין משתנין להיות עולות:

משנת אליהו

נוסחת רבינו הגאון נ"ע. וכדפרישית מה דמהפיך בגירסתו תמן פשיטא ליה דקאי אדלעיל והכי גריס לעיל בעי ר"ח בר בא ועיין בשבועות י"א א' אלא מעתה תפסל בלינה כו' ובמנחות ל' ע"ב ואם לנו נפסלו כו' ובשבועות י"א א' ד"ה מכל מקום כו': **ה"ג תפתר באומן שהיה נוטל בשכרו קטורת.** וכדפרישית והכי מתרץ לה נמי במסכת כריתות ו' ע"א אמר רבי אושעיא באותה הניתנת לאומנין בשכרן ועיין רש"י שם ד"ה מפרישין מהקדש ב"ה את שכר האומנין המחזיקים את ב"ה ועיין ברש"י שם ד"ה המקדיש נכסיו דקאמר ובגמרא מפרש באומן בית אבטינס כו' ועיין מעילה י"ד וברש"י שם דאיירי לאומני הבנין כולה סוגיא ודברי רש"י בשבועות י' ע"ב ד"ה מפרישין סתרי אהדדי ועי' תוספות שם ד"ה מפרישין כו' וא"ת ל"ל כולי האי יתנו הקטרת לאומנין בשכרן ורש"י נזהר כאן וכתב דכל זמן שהיא בקדושתה אינו רשאי ליתנו לאומנין דכל דבר שראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם ועיין רש"י במעילה שם ד"ה מותר כו' ואי קשיא כו' ומ"ש ה"מ קטרת דיחיד כו' וכן האריך המשנה למלך בסוף הל' שקלים. לא א"ש סוגיא דכריתות דפריך הא בכולהו מותרות תני חוזרין ולוקחין והכא לא תני ואם"ד דחילוק בין יחיד לרבים בענין נתינת הקטרת להאומן ה"נ בענין חוזר ולוקח חלוקים הם ומדמסיק מחמת זה אלא א"ר יוסף כו' ש"מ דליתא להאי חילוק ומ"ש א"נ הכא מיירי בשכר פיטום של שנה חדשה כו' לא הזכירו הירושלמי זה ולדידהו יסתור אוקימתא דירושלמי והן שהיו חייבין להן מעות משעה ראשונה כו' והרמב"ם שם בסוף הל' שקלים נקט סתם אומנים וכן אע"ג דבפירושו מזכיר של מפטמי הקטרת נ"ל דשם פירש אליביה דרבי ופסק כסתמא דהני מתנייתא: **א"ל ולאו דשמואל היא דשמואל אמר קל הוא שהקילו חכמים במותרות.** בבבלי שבועות י' ע"ב מיחלפא הסוגיא ור"י סברי ליה נפדין כתמימין. וליכא שם דעת אין נפדין כתמימין אלא ר"ש דל"ל לב ב"ד מתנה כו' וגם לר"ש גופיה ס"ל דמקיילין בהן את המזבח ורבי יוחנן הוא דקאמר לה התם. ומדוקדק מה דאמר התם לר"ש אין נפדין תמימים. אבל לא כפסולי המוקדשים דהיינו דלא ס"ל ירעו ואף דבמנחות ע"ט ב' משמע דלר"ש אולא לרעיה כבר הקשו התוס' בשבועות שם ד"ה מקיילין ובמנחות שם ד"ה דאית ליה כו' ותירצו דמשום חטאות נקט ליה דבשעירי חטאות בהדיא קאמר רב שמואל ב"י דאין מקיילין אלא לדמיהן. ונראה דכולא סוגיא דירושלמי איירי לרבנן מדלא הזכירו ר"ש כלל וגם בכל הסוגיא לא הזכירו סברא דלב ב"ד כו' אלא דרבי יוסא דהשיב וזאת הוא רבי יוסא דבסוף מסיק שאין קרבנות צבור נקבעין אלא בשחיטה. ואיהו הוא דהשיב לרב הונא דשמואל אומר קל הוא שהקילו במותרות והיא סברא אחת דבמותרות הקילו. ור"י ס"ל דלא הקילו כל כך אלא דירעו ויהיה דמיה לקיץ המזבח לעולה. ובהותירו שעירים לשמואל נפדים ג"כ מחמת טעם הנ"ל דהקילו במותרות וסכין מושכתן כו'. ולר"י ירעו. ור"ש בר"י ס"ל לר"י דמקיילין בהן כו' וצ"ל דר"ש בר"י קאי אכולא מילתא דרבי יוחנן ולדידיה גם בתמידין לר"י מקיילין בהן כו' דודאי לא מסתבר למימר דבשעירים מקיילין ולא בתמידין דהא תמידין תחלתן ג"כ עולה ואי בשעירים מקיילים כ"ש בתמידין. ומקשה ויש חטאת כו' אר"י שנייא כו' שאין קרבנות צבור נקבעין אלא בשחיטה ולפ"ז לא

תקלין חדתין

כלומר כשהן בונין בבדק הבית היו קונין כל צרכי הבנין ממעות חולין כו' ולאחר שנגמר היו מקדישין אותו כן שהיו מביאין מעות של הקדש כשיעור דמי כל הבנין והשבח שהשביחו האומנין בבנין ושכר האומנין ואמר שתחול קדושה שיש במעות הללו על הבנין ונמצא קדוש והמעות יצאו לחולין ופורעין מהן שכר האומנין כו'. מ"מ מאן דמתנדב מעות מקדש להו דאמר תיחול קדושת מעות אבנין ויהיב להו לאומנין בשכרן. כיון דמתנדב מעות מקדש להו לאלתר וכיון דמקדש להו שוב א"י לקנות בהן דבר של חולין בהדיא לפי שהמוכר היה מועל בהן לפיכך צריך שיאמר תיחול כו' שיהא מחללן קודם שיבואו לידי המוכר מיתבי מותר הקטרת מה היו עושין כו' מפרישין ממנה ממותר הקטרת כנגד שכר האומנין דקס"ד לאלתר כשקנו צרכי הבנין מיד היו מחללין מעות הקדש בשעת קניה על העצים ועל האבנים ועל כל צרכי הבנין שקנו ופורעין אבל לא שכר האומנין שבונין בבנין שהכל היה קודש חוץ מן השבח שהיו משביחין בכל יום ובכל יום היה הגזבר מביא מעות הקדש כשיעור השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום ומחללן על שבח הבנין שהשביחו באותו יום והיינו טעמא דעושין בכל יום והיינו טעמא כו' משום דאמרו לעיל מאן דמתנדב מעות כו' והיה המעות חולין והבנין קודש אבל לא היה הגזבר נותן להם המעות לאלתר דשכירות אינו משתלמת אלא לבסוף כשיגמור הבנין כו' ועדיין לא היה שם מותר הקטרת על המעות אבל כשמגיע ניסן שיש שם מותר הקטרת שצריכין ללקחו מתרומה חדשה מחללין אותו מותר הקטרת על אותן מעות חולין שיש ביד הגזבר שחילל על השבח שהשביחו האומנין והוי הקטרת חול ומעות חזרו לקדושתן כבתחלה וחוזרין ולוקחין כו' ופריך ואמאי ניחליה אבנין. ואם"ד כדאמר שמואל בונין בחול ואח"כ מקדישין ליחליה לקטרת אבנין עצמו ואמאי מפרישין כו': ומשני דליכא בנין שלא בנו אותה כלום. והא על מעות האומנין קתני. אלמא דבנו בנין ומשני דליכא בנין כשיעור מעות. עכ"ל גמרא שם. והכי מתפרשת סוגיין מביא מעות של בדק הבית מה שצריך ליתן לאומני הבנין ובעד הבנין ומחללן אבנין. היינו לאחר גמר הבנין אומר תיחול קדושת מעות אבנין וכמסקנא דהתם: **ומביא קטרת.** היינו מותר הקטרת הנ"ל: **ומחללן עליהן.** ר"ל על מעות הנ"ל שיצאו לחולין והן ביד הגזבר: **ונותנן לאומנין בשכרן.** היינו המותר הקטרת שחילל על המעות והקטרת יצאו לחולין נותנין לאומנין בשכרן והמעות אזלי לתרומה ישנה כדפירש הרמב"ם ולכן ל"ג הכא אותן מעות מה יעשה בהן. דפשיטא דשם מותר הקטרת עליהן ואזלי לתרומה ישנה: **אמר רבי אומר אני**

יתנו לבית גרמי כו'. כלומר דרבי לא ניחא ליה שיבואו הקטרת ליד אומני הבנין רק דוקא ליד אומני הקטרת וס"ל דמ"ש במתני' על מעות האומנין אע"ג דאמר סתם אומנין ינתן לאומני הקטרת וה"ק שמפרישין מעות מתרומה ישנה לשכר בית אבטינס כפי שמגיע להם בעד מלאכת הקטרת משנה שעברה והוי השכר חולין תכף כשמזכה להן הגזבר. ואחר כך מביא הגזבר מותר הקטרת ומחללן על המעות האומנין הנ"ל ונותן הקטרת שנעשו חולין לידי אומני בית אבטינס והמעות יחזרו לתרומה ישנה וחוזרין ולוקחין כו': **והן שהיו חייבין להן מעות משנה ראשונה.** כלומר דוקא כשהיו חייבין לאומני בית אבטינס מעות משנה ראשונה ושפיר מחללן על הקטרת והמעות יפלו לתרומה ישנה: ה"ג **ר"ח בר בא בעי לא היו חייבין להם מעות משעה ראשונה מהו.** דכשאין חייבין להן משעה ראשונה אם כן מה שאמר מחללן על מעות האומנין על כרחך על המעות שלוקח הגזבר מלשכה מתרומה חדשה ואם כן כשמחללן על מותר הקטרת שהוא מתרומה ישנה ונעשו המעות קודש אותן מעות מה יעשה בהן להחזירן לתרומה ישנה לא מסתבר כיון שנטלו מתרומה חדשה וליקח הקטרת מהאומן צריך מתרומה חדשה והן חליפי מותר הקטרת דישנה והא בעי לרבי דלר"ש ב"ב אף שלא היה מגיע לאומני הבנין משעה ראשונה ונותן להם מלשכת ב"ה ממה שיגיע עכשיו שפיר יוכלו מעות ב"ה הנתפסין במותר הקטורת ליפול לתרומה ישנה כמו אילו הי' מגיע להם משעה ראשונה מב"ה משא"כ לרבי כנ"ל: **אתא ר"ב כו' מקיילין בהן את המזבח.** כיון דהן חליפי מותר קטרת שבאה מתרומה ישנה ששיריה לקיץ המזבח לכן מקיילין בהן את המזבח: ה"ג **תמן פשיטא ליה והכא צריכא ליה.** ונראה דקאי אסוגיא דלעיל גבי בירולי יבש דקאמר שם בעי ר"ח בר בא עד כדין בירולי לא אפי' בירולי יבש כו'. יפלו לקיץ המזבח דפשיטא ליה שם בבירולי יבש אף על גב שהן חול דאתי לקיץ המזבח והכא מספקא ליה. ומשני הא דפשיטא ליה בכלי שרת דשם וב"ה כדין בירולי יבש עכ"פ הן בכלי שרת. ומה שבפנים קדשו רק דבירולין ס"ל לר"ע דלא קדיש להו וג"כ דין קודש להם דאם יש זבח כו' ונפסלו בלינה ולהכי לקיץ המזבח משא"כ הכא לאחר מ"ד פסולה היא ולכן מספקא ליה ומה דצריכא ליה. היינו בכה"ג שנתפטמו הקטרת בחול דפליגי בזה אי כשרה אי פסולה ומספקא ליה בדמים אי אתי לקיץ המזבח או לא: **דאתפלגון פיטמה בחול.** בכלי חול: **קודש היא.** הווייתה בקודש. מתיבת היא דריש לה שיהיה בכלי קודש וא"ל פסולה והכי דריש לה בבבלי בפ"ק דכריתות: **מתרומת הלשכה.** אבל פיטמה בחול כשירה: **דתנינא בסיפא דמתני' ראוים לקרבנות צבור.** ר"י אמר קטרת היינו הראוים לקרבנות צבור. דבהמה ואינך אחריני הא תני להו וראוין ליחיד כמו לצבור אע"כ קטרת דאינה ראויה אלא לצבור הרי דקטרת שנתפטמה בחול כשירה דהא נכסי חולין היו ואתיא כריב"ל וקשיא לריב"ח: ודחי תפתר באומן שהיה נוטל בשכרו קטרת ונתפטמה בקודש ול"ג של בית אבטינס דהא המקדיש נכסיו סתמא קתני דקאי אכל מי שהקדיש נכסיו ולא מסתבר לאוקמי בבית אבטינס לחוד וגם הא רבי לחוד הוא דס"ל הכי דינתנו לאומני בית אבטינס אבל ר"ש בר ביסנא וסתמא דמתני' לאומנין סתם נקט דהיינו אומני הבנין: **ככלי שרת לקודש.** אלמא דוקא כ"ש בעינן ובחול פסולה: **דבר שקדש בכ"ש נפדה.** פריך אי איירי בנתפטמה בכ"ש היאך נפדה שיגיעו לאומנין ע"י החילול: **ולאו דשמואל היא.** דהוא מרא דשמעתין וס"ל דהקילו במותר לענין פדיון: **הותירו תמידין.** הובא בבבלי פ"ק דשבועות (י' ע"ב). והיינו משום דתנן בערכין (י"ג). אין פוחתין מששה טלאים המבוקרין בלשכת טלאים וכשמגיע ר"ח ניסן לא היו מקריבין שוב קרבנות צבור ממעות התרומה של אשתקד כדאמר במסכת ר"ה חדש והבא קרבן מת"ח ונמצאו בכל שנה ארבע טלאים בלשכת הטלאים ממעות התרומה ישנה והיינו לא הוצרכו לצבור להקריב בשנה שעברה והותירו: **נפדין תמימים.** להכשירן בשנה זו מחללין אותן על מעות חולין ואותן המעות ילכו למותר התרומה ישנה שעושין מהן ריקועי פחים ליפוי לבית ק"ק כדלעיל וכיון שיצאו לחולין חוזרים ולוקחים אותם ממעות תרומה חדשה ויקרבו בשנה זה ואע"ג שאין בהמת קדשי יחיד מתחללת בלא מום כדקי"ל (מנחות ק"א) מומם כל בהמה טמאה דאמר מר בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר אילו של צבור נפדין כדמפרש בגמ' משום דלב ב"ד מתנה עליהן אם הוצרכו הוצרכו וא"ל יהיו לדמיהן ובלא חולין א"א לפדותן ממעות ת"ח שאין הקדש מתחלל על הקדש: **נפדין כפסולי המוקדשין.** וירעו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה: **הותירו שעירים.** שעירי חטאות שנקנו מתרומת הלשכה של שנה זו וניתותרו כגון שעיר של ר"ח אדר שאבד ונמצא בניסן: **אם עולה נפדית.** אע"ג דבעולה גם אם היו רועין עד שיסתאבו נמי היה דמי' נופלין לקיץ המזבח שהן עולות אפ"ה ס"ל דנפדית להקריב עצמה כ"ש חטאת שאם יניחוה לא תקרב חטאת אלא קיץ המזבח דהוא עולה ודאי דס"ל דנפדית להקריב עצמה: **ע"ד דר"י כו' ירעו.** השעירים כמו בעולות ואין מקיילין בגופו אלא בדמיו לכשירעה ויומם יקחו בדמיו עולה לקיץ המזבח: **אר"ש בר"י מקיילין כו'.** בגופן: **וקשיא יש חטאת קריבה עולה.** דקיץ הן עולות: **שאין קרבנות לצבור נקבעין אלא בשחיטה.** דקודם השחיטה תלויין ועומדין דאע"פ שהן חטאות אם ירצו להקריב זבח אחר רשאין: **אר"ח תנאי ב"ד על המותרות.** אפילו